

menul sepsati aspoň trest své učitelské teorie zpěvu, kterou po jeho smrti zkřivené pochopení tu onde označilo tak, jako by byl tíhl zpět ke staroitalskému zpěvu — a jako by moderní opěře nebylo již třeba krásně vypěstěného hlasu, nýbrž stačily jen akcenty a výkřiky.

O svízelných svých přícházeli si Jindřich denně k nám si požalovat a pak se s námi potěšit. Výborně jej uměla bavit Lízinka prostonárodním humorem svého filosofování o životě vůbec a o politice zvláště, ale ještě raději se bavil s Bohdankou, když se mezi ním a ní objevila šachovnice s figurkami k válečné partii. Jedinou jeho náruživostí byla hra v šachy, kterou bral tak vážně, jako by šlo o řešení nějakých důležitých problémů. Hrál-li jsem s ním já, musím se přiznati, že jsem se pokoušela jej šiditi, nenápadně činíc tahy špatné, aby má porážka dříve ukončila nudnou hru; on mi je však opravoval, poučení dával, až konečně upozoroval, že chybuji schválně... Jen Bohdanka svou trpělivostí vyhovovala jeho seriousnessi, hrála poctivě a bystře přese všecku nudu, kterou jí působily nekonečné ty partie, jež leckdy musely zůstat do příštího večera nedokončeny na šachovnici.

O B S A H:

	str.
Vzpomínky půlstoleté	5
O bratru Jindřichovi	148